† EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Abban az időben: Keresztelő János megjelent Judea pusztájában, és így tanított: „Térjetek meg, elközelgett a mennyek országa!”
Ő volt az, akiről Izajás próféta ezt mondta:
A pusztában kiáltónak szava:
Készítsétek elő az Úr útját,
tegyétek egyenessé ösvényeit!
János öltözéke teveszőrből készült, és bőrövet viselt a derekán. Sáska és vadméz volt az étele. Kivonult hozzá Jeruzsálem, egész Judea és a Jordán vidéke. Megvallották bűneiket, és ő megkeresztelte őket a Jordán folyóban.
Amikor látta, hogy sok farizeus és szadduceus is jön hozzá megkeresztelkedni, így szólt hozzájuk: „Viperák fajzata! Ki indított benneteket arra, hogy meneküljetek a közelgő harag elől? Teremjétek hát a bűnbánat méltó gyümölcsét! És ne higgyétek, hogy közben azt gondolhatjátok: A mi atyánk Ábrahám! Mert mondom nektek: Isten ezekből a kövekből is tud Ábrahámnak fiakat támasztani. A fejszét ráhelyezték már a fák gyökerére: Kivágnak és tűzre vetnek minden fát, mely jó gyümölcsöt nem terem!
Én csak vízzel keresztellek titeket a bűnbánatra, de aki énutánam jön, az erősebb nálam; arra sem vagyok méltó, hogy a saruit hordozzam. Ő Szentlélekkel és tűzzel keresztel meg titeket; kezében tartja már a lapátot, hogy kitakarítsa szérűjét. A búzát magtárba gyűjti, a pelyvát pedig olthatatlan tűzben elégeti!”

Mt 3,1-12

Kedves Testvérek!

Már régóta ismertük egymást a komaaszonnyommal, amikor rájöttünk, hogy egy éven át ugyanannak az egyetemnek voltunk a hallgatói. Mindketten a több ezer hallgatót számláló JATE bölcsészkarán tanultunk. Nem ugyanarra a szakra jártunk, de voltak közös előadásaink, ugyanoda jártunk könyvtárba, színházba, koncertekre. Találtunk rögtön közös ismerősöket, olyan sztorikat, amelyekben mindketten benne voltunk, de nem emlékeztünk egymásra.

Képzeljetek el most egy hasonló találkozást. Krisztus kereszthalála után, valahol a Földközi-tenger partvidékén. Két izraelita, akik kereszténnyé lettek, beszélgetnek egy agapén, némi olajbogyó és bor mellett, és visszaemlékeznek arra, hogy hogyan is kezdődött a hitéletüknek ez az iránya. És rájönnek, hogy mindketten ott voltak a Keresztelő mellett, a Jordán partján.

Emlékeznek arra, hogy a Keresztelő megtérést követelt tőlük - és hogy milyen szemléletes volt, hogy az anyanyelvükön ugyanaz az ige írja le a bűntől való visszafordulást, amit a Jordánban úszó halakra használnak. Ahogy vonulnak délre a halak, egyszercsak megérzik a Holt tenger sótartalmát, és rájönnek, hogy ott nincs élet. Ekkor 180 fokos fordulatot vesznek, és mennek vissza oda, ahol az élet van. A Keresztelő ilyen elfordulást várt a bűnöktől.

És ahogy beszélgetnek, elgondolkodnak azon, hogy mennyire sikerült ez az elfordulás. Ahogy mi is, amikor a keresztségi fogadalmunkat újítjuk meg, és ellene mondunk a Sátánnak, elgondolkodunk azon, hogy eddig mennyire sikerült.

A két izraelitából lett kereszténynek vigasztalásul szolgálhatott, hogy Péter apostol életében is a megtérés után még többször volt olyan helyzet, hogy el kellett forduljon attól, ahogy élt, és újra a jézusi irány mellett kellett döntsön. Nem akarta elfogadni, hogy Jézus váltságul adja az életét érte, aztán hiába fogadkozott, mégis megtagadta. Visszament halászni, de az Úr ott is rátalált és visszafogadta. Antiókhiában pedig félt a zsidókból lett keresztények kritikájától, és nem mert a pogányokból lett testvérekkel együtt enni, Pálnak kellett megfeddni.

Arra jutnak tehát fiktív barátaink, hogy az első, nagy megtérésünket meg kell erősítse a mindennapokban is több olyan döntés, amely Jézus felé fordít minket. Hogy nem elég **egyszer** jó irányba indulni.

Nekünk pedig eszünkbe juthat egy pályamódosított ágostonrendi szerzetes tanítása: minden nap meg kell térni. Minden nap odafordulhatunk Istenhez, ahogy a napraforgó minden nap odafordul a Naphoz.

Azután arra is emlékeznek, hogy gyümölcstermést várt tőlük a Keresztelő: *Teremjétek a bűnbánat méltó gyümölcsét!*

Olyan fura volt ezt hallani ott, ahol az égvilágon semmi sem terem meg. De hát Isten a kövekből is tud fiakat támasztani, valahogy így lettek nekik is lelki gyümölcseik a kőszívükből - mert ami gyümölcsöt hoztak, azt nem a maguk erejéből tették, hanem mintha Krisztus maga teremte volna ezeket általuk. Ahogy ez a folyton utazó Pál is írja, aki ugyanúgy zsidó volt, mint ők: [Isten] *Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett* [minket]*, amelyeket előre elkészített* […]*, hogy azok szerint éljünk*.

És, ahogy próbálja összeszedni ez a két fiktív jámbor, hogy miről tanított még a Keresztelő, eljutnak az ítélethez. Hogy a Messiás majd kitakarítja a szérűjét, hogy kezében szórólapát lesz. Tanakodnak, hogy hogyan nézhetnek így az ítélet elé, ha a megtérést újabb megtérések kell kövessék, ha a jó cselekedeteiket is igazából Isten termi Krisztusban.

És ekkor összerakják, hogy ahogyan megtéréseikben és gyümölcseikben is csendben, rejtve ott volt a Krisztus, ugyanúgy ott volt, visszahúzódva és szerényen a keresztségre várók között. Ahogy az Evangéliumból hallották, ő is szépen beállt a sorba, mintha bűnös lenne. Lehet, hogy találkoztak is vele, hogy együtt ettek pörkölt árpát, hogy ő adott inni nekik vizet vagy fordítva. Rejtetten, csendben már akkor jelen volt az életükben. Ahogy az is lehet, hogy annak a fának az árnyékában, amelyből a keresztjét ácsolták, egyszer ők megpihentek. Rejtett, csendes jelenlétének gyógyító és életető hatása van és volt: megnyugtató, hogy ítélet az ő kezében van, aki a bűnt elítéli, de a bűnösért eljött meghalni.

Kedves Testvérek, erre juthatott a két elképzelt zsidókeresztény testvérünk, és ilyesmikre juthatunk mi is. Az körvonalazódik belőle, hogy Jézus nem olyan tanító, aki egyszer megmutat valamit, és utána azt már tudjuk és jól csináljuk. Az autóvezetés oktatódhoz nem kell visszamenj minden sávváltás előtt, az általános iskolás tanítónénid sem kérdezed meg minden minden nagybetű leírásánál - mert már tudod, hogyan kell csinálni.

Jézus viszont az a tanító, aki helyetted is megcsinálja, amit te nem tudsz, amit neked kell vagy kellene, a keresztséggel kezdve a kereszthalálig. És ott van melletted, hol nyilvánvalóbban, hol rejtve. Az újrakezdéseidben, a gyümölcsterméseidben - és ott lesz majd veled, ugyanezzel a szeretettel az ítéletben is.

Így nézz rá a megtérésedre, a hitéletedre, az egész eddigi életedre és innentől minden egyes napodra. Keresd, hogy hol és hogyan van veled a te Megváltód.

Ámen.